

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ТРИМА ЛОВЦИ
ТРИ УМНИ ГЛАВИ

chitanka.info

Три души, три умни глави решили да идат на лов. Нарамили по една бухалка наместо пушка, накитили си калпаците с пачи пера и тръгнали. Ха, бре, де, бре — прехвърлили Балкана и слезли в Софийското равно поле. В полето видели една върба, а под върбата — поп с калимавка, но без брада — връзва с конопено въже шията на една гъска.

— Добър ден, дядо попе! — провикнал се първият ловец. —
Защо си натиснал тая гъска?

— Ще я беся — отвърнал попът.

— Че какво ти е направила? — обадил се вторият ловец.

— Направи ми голяма пакост — почнал да разказва попът. — Тая нощ легнах да спя на двора, за да ми е хладина, а тя дошла, видяла ми брадата, помислила, че е трева, и я опасла.

— Не я беси, ами я дай на нас, ние ще я удавим в Искъра —
рекъл третият ловец.

— Вземете я — ритнал попът гъската. — Удавете я, махнете я от главата ми.

Тримата ловци грабнали гъската, ударили към Искъра, намерили по-дълбочко място и я натопили във водата. Държали я, що я държали, помислили, че се е удавила, и я пуснали. Гъската бързо изскокнала над водата, плеснала с криле и прехвъркнала на другия бряг.

— Бре — обадил се първият, — не можахме да я удавим, малък е Искърът. Друг път, кога опаса брадата на попа, ще я занесем да я удавим в Черно море. Там има дълбока вода.

Тръгнали нататък. Вървели, вървели, уморили се. Легнали край пътя да подремнат. Сложили бухалките си под главите, но преди да затворят очи, отгоре им налетели орляк мухи, почнали да се навират в носовете им и да ги хапят.

— Олеле! — викнал единият. — Ще ни изядат тия проклети мухи. Хайде да идем при оня поп с опасаната брада и да го попитаме как да изтребим мухите. Той ще ни каже — веднъж вече ни мина думата пред него.

Вдигнали се тримата и пак се върнали при попа.

— Дядо попе — рекли му ловците, — дай ни ум какво да правим с тия пусти мухи, дето хапят и не оставят човека да подремне.

— Бийте! — отговорил попът. — Където видите муха, удряйте.

— С какво да удряме? — попитали умните глави.

— С бухалките, аз ви позволявам.

Тъкмо в туй време върху главата на попа кацнала една муха. Първият ловец, без да се замисли, дигнал бухалката си и бухнал попа по главата.

— Какво направи, бре! Защо удари попа? — развикали се другите двама.

— Попът даде позволение — отвърнал първият ловец и се почесал по врата.

Нямало що, почакали попа, додето дойде на себе си, и пак тръгнаха.

Поели към село Дървеница. Насред пътя видели една любеница.

— Що е това, бре? — навел се единият от тримата.

— Това е — отвърнал вторият — камилско яйце. Хайде да го измътим!

— Къде ще го мътим? — попитал третият.

— На припек.

Изнесли любеницата на Витоша и клекнали да я мътят. Редували се един след друг. По едно време първият, без да ще, бутнал любеницата и тя се търкулнала надолу в трънаците. Трите умни глави се развикали и търтили да я гонят. Ха, бре, де, бре — хлътнали в трънаците. Не щеш ли, от трънаците, дето била спряла любеницата, изскочил заек.

— От камилското яйце се излюпило едно камилче с дълги уши. Дръжте го! — викнал първият ловец.

— Стой! — рекли другите двама.

Но заекът побягнал и се скрил в гората.

Ловците се почесали по вратовете. Единият продумал:

— Чудно нещо! Кога се измъти туй камилче и кога му пораснаха толкова дълги уши. Трябва да го намерим.

— Как? — обадили се другите двама.

— Ще намерим секири и ще изсечем гората.

Речено — сторено. Намерили секири, запретнали се и почнали да секат гората. По едно време покрай тях минал пътник, яхнал кобила. Подире му припкало младо жребче. Пътникът спрял и попитал защо секат гората. Умниците му разказали каква е работата.

— Хубаво сте намислили — рекъл пътникът, като разбрал с какви хора има работа, — само че секирите ви не режат. Дайте ми ги.

Ще ида у дома да ги наточа.

— А ние какво ще правим? — попитал първият ловец.

— Чакайте, докато ги донеса.

Ловците му дали секирите и седнали да чакат. Пътникът препуснал кобилата и вече не се върнал. Останало само жребчето му.

Единият от ловците се досетил.

— Този човек — рекъл — ни измами, но ние ще утрепем жребчето му!

— Как ще го утрепем?

— Ще натоварим на гърба му гащите и калпаците си и ще го подгоним. То ще се препъне, ще падне някъде по пътя и ще умре под товара.

Речено — сторено. Натоварили гащите и калпаците си, подгонили жребчето и то побягнало.

— Спукана му е работата! — засмели се трите умни глави.

И поели нататък гологлави и без гащи. Стигнали до малка речица. Видели на брега ѝ върба — стара, наведена към водата.

— Защо ли се е навела тая върба към водата? — попитал първият.

— Жадна трябва да е — отговорил вторият.

— Хайде тогава да я напоим! — предложил третият.

— Как? — попитал първият.

— Един от нас ще се хване за клоните ѝ, ще увисне надолу. Вторият ще се хване за краката на първия, третият — за краката на втория. Като натезим, тя ще се наведе още, клоните ѝ ще опрат до водата и върбата ще се напие.

Речено — сторено. Наловили се тримата, увиснали надолу, но върбата не мръднала.

— Хайде сега да си плюем на ръцете и да налегнем още по-силно! — викнал първият ловец.

Пуснали се и тримата, да си плюят на ръцете, и паднали. Цамбурнали във водата като жаби. Излезли мокри вир-вода и тръгнали да се сушат. Покачили се на лъкатнишките скали. Под високите скали в ниското припаднала гъста бяла мъгла.

— Що е туй, бре? — попитал единият.

— Памук трябва да е — обадил се вторият.

— Я да се хвърлим на меко и да се отъркаляме! — рекъл третият.

— Защо да не се хвърлим? — казали другите двама.

И без да му мислят, тримата ловци се хванали за ръце, викнали „Ухаа!“ — и се хвърлили от високите скали. Паднали долу и се утрепали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.